

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

برگردان: صبا راهی

۱۱/۰۲/۰۴

گزارشی از مصر

"مردن برای بعضی چیزها بهتر است از زنده بودن برای هیچ!"

خیابانهای مصر خالی ست، پولیس در هر ۵۰ یا ۱۰۰ متر اتوموبیل ها را در کنار خیابان متوقف کرده است. پولیس – مرد جوان ریش داری از گروه برادران مسلمان و قیافه متداول دانشجویان – پیش بندهای سپید پوشیده و ماشین ها را بازرسی میکنند. بازرسی شامل کنترل گواهی نامه رانندگان ، یک نگاهی کلی به ماشین برای یافتن اسلحه، و گفتن " سلام " به سرنشینان میباشد.

بازرسی توسط نظامیان نیز در صحنه مشاهده میشود. آنها هیچ چیز را بازرسی نمیکنند، اما اجازه نمیدهند ماشین ها به خیابانهای مسدود شده وارد شوند، خیابانهایی که تعداد آنها زیاد است. سربازان و تانکها از سفارتخانه ها، خانه های ثروتمندان و بانکها که بسته هستند، محافظت میکنند.

پرواز من ساعت دو صبح در فرودگاه مصر نشست، و هیچ ماشینی برای رسیدن به شهر تا ساعت ۷ صبح وجود نداشت، من به هفت خارجی که خودشان را " مشاوران " معرفی کردند پیوستم. در زمانی که پولیس بازرسی میکرد، آنها می بایست در صندلی شان عمیق تر فرو روند و بی حرکت باشند. وقتی سربازهای ارتشی بازرسی ما را به پایان رساندند، آنها خنده خرسندانه ای را نشان دادند. آنها چنین وانمود میکردند که سرویس های ویژه بین المللی را نمایندگی میکنند. وقتی من به آنها گفتم که اهل روسیه هستم، یکی از آنها مشتاقانه به پشت شانه من زد.

مترجم فوراً او را متوجه این موضوع نمود که در مصر، لمس کردن زنان امر نامناسبی ست، حتی با یک روش دوستانه.

تظاهرات ملیونی در روز اول فیروری با عبادت در میدان تحریر شروع شد. بخشی از میدان کنده شده و بخشی با باقی مانده کار پوشیده شده.

تمام خیابانهائی که تظاهرکنندگان از آنها به میدان وارد میشوند توسط تانکهای امریکائی که دهنه های تفنگ آنها پوشیده شده، مسدود گردیده است.

هدایت کنندگان تانکها بچه را بوسیده و در هوا می چرخانند تا پدر و مادرانشان از آنها عکس بگیرند.

از تمام مردمی که به میدان میروند خواسته میشود که کارت شناسائی خود را نشان دهند، اما کسی به آنها نگاه نمیکند. کیف من سه بار با دقت بازرسی شد. در عین حال، هیچکس به جعبه سه پایه دوربین من توجهی نمیکند.

در میدان، هیچ سن یا سکویی برای رفتن بر روی آن برای سخنرانی وجود ندارد. همه با پوسترهای دست نوشته خودشان؛ که بیشتر آنها نوشته اند مبارک از قدرت کنار برو به میدان وارد میشوند.

یک دانشجو که در میدان دراز کشیده بود، و خودش را در پتوی پوسترش، که روی آن نوشته شده بود " مبارک بدتر از یک الاغ است"، پوشانده بود به من گفت: " ما تصمیم داریم آنقدر اینجا بمانیم تا او تشخیص دهد که او زمان بیشتری ندارد."

یک گروه کوچک در حال شکل دادن به جمعیت هستند و با خنده های مسرت بخش، در تأیید شعارهایی غضب ناک که مبارک، امریکا و اسرائیل را مخاطب قرار داده و محکوم میکنند، فریاد میزنند. از مردم سؤال میکنم دلیل اینکه از این سه تا اینهمه نفرت دارید چیست؟

آنها توضیح میدهند: مبارک برای سی سال، به مردمش خدمت نکرد، بلکه به امریکا و اسرائیل بود که خدمت میکرد. او از خود آنها بیشتر میهن آنها را می پرستد، بیشتر از آنی که خود آنها میهن شان را پرستش کنند." حدود ۲۰ نفر یک دایره را تشکیل داده، پرچمهای مصر در دست آنها، شعرهای فکاهی در باره قوانین مبارک میخوانند.

هلیکوپترها بر بالای میدان همچنان در پروازند؛ و مردم مشت شان را به آنها نشان داده و میگویند " برو گم شو!" مردم نوع مهماتی که هواپیماها حمل میکنند را با هم در میان میگذارند - هواپیماها مهمات زنده حمل میکنند یا پرشده با گاز حمل میکنند، و این هواپیماها در کجا ساخته شده اند، در امریکا یا روسیه. یک تظاهر کننده جدی به من میگوید که تانکها امریکائی نه بلکه اسرائیلی اند، مگر آنها در اسرائیل ساخته نشده اند بلکه در مصر ساخته شده اند.

یک عده از اروپائی ها - یک گروه کوچک از فعالان مُسن که در کنار تظاهر کنندگان ایستاده اند پلاکاردهائی مشابه با آنهائی که من با آنها حرف میزد، و همه انگلیسی بودند، حمل میکنند که روی آن نوشته شده: " اکنون ما همه مصری هستیم".

مصری ها با دید حمایتی به آنها نگاه کرده و با خوشحالی با آنها عکس میگیرند. " این انقلاب ما میباشد. اواما دیر کرده است." یک مرد به اسم مصطفی به من میگوید، کسی که خود را به عنوان عضو یک کمیته جوانان برای پیشبرد دستور ها مشخص کرده است.

در پست کوچه های خلوت میدان، در کنار حصار کلیسا، یک پارچه به درازای حدود ۲۰ متر در زمین کار گذاشته شده است. پسران مسیحی و مسلمان با یکدیگر آنرا با شعارهائی علیه مبارک و محکوم کردن او میپوشانند. مسیحی ها نیز میتوانند در میدان چشمگیر باشند. آنها پوسترهائی را که روی آن صلیب و هلال ماه به عنوان نشان اتحاد وجود دارد، در دست دارند. بعضی از فعالان سعی دارند که هرج و مرج ترافیک را در میدان سر و سامان دهد.

در ساعت شش بعد از ظهر، که تقریباً سه ساعت به وقت حکومت نظامی مانده، برخی از مردم به طرف خانه هایشان میروند، اما تعداد زیادی تصمیم دارند که شب را در اینجا بگذرانند.

اینترنت در مصر از کار افتاده است، و تلفنها نیز همزمان از کار افتاد.

متن بالا برگردان گزارش *نادژدا گزارشگر خبرگزاری آر تی میباشد که لینک آنرا در پائین برای دسترسی شما قرار داده ام .

و اما امروز یعنی سوم فیروزی طرفداران یا بهتر است گفته شود قداره بندان حسنی مبارک که از دیروز به اسب و شتر و با شلاق و چوب و چاقو به جان تظاهرکنندگان بی سلاح افتاده اند صدها نفر مجروح گردیده، و امروز نیز این ارادل و اوباش به خبرنگاران و عکاسان بین المللی و یا هر فردی که دوربینی در دست داشته باشد با سنگ و چوب حمله ور میشوند، بسیار واضع است که حسنی مبارک و اربابان جهانی او نمیخواهند ضرب و شتم و یا کشتن تظاهرکنندگان در مقابل دروینهای تلویزیونی یا خبری قرار بگیرد و مانند عراق که حتی خبرنگاران مستقل " سر به نیست" و یا " تصادفی" کشته شدند، مطلبی را از مصر بیرون کنند و زمینه های جنایت بیشتر را فراهم آورند! اما این جنایتکاران که معمولاً حافظه شان از کار افتاده است نمیدانند که جنایات را نه تنها مردم بلکه آن عده از سربازان ارتش شان که وجدان شان بیدار شده از آدم کشی خود به خشم آمده و آنان نیز دست به افشای جنایات در عراق و افغانستان زده و میزنند.

جالب توجه است که در حالی که تمامی تظاهرکنندگان همانطور که خبرنگار در بالا توضیح داده با ارائه کارت شناسایی بازرسی میشوند و در مرحله دیگر بنا به گزارش تلویزیون الجزیره بازدید بدنی نیز برای جلوگیری از حمل هرگونه سلاح گرم یا سرد میشوند اما چماقداران حسنی مبارک با شتر و اسب و شلاق و چوب از جلوی چشم کنترل کنندگان گذشته و امروز نیز به ضرب و شتم خبرنگاران و عکاسان مشغولند!

از شروع مبارزات از هفت روز پیش ۳۰۰ نفر توسط پولیس و ماموران سرکوبگر رژیم مبارک کشته و ۳،۰۰۰ نفر مجروح گردیده در حالیکه حسنی مبارک با وقاحتی همجنس وقاحت اربابان جهانی خود بوش و بلیر و اوباما به مردم مصر میگوید:

"اگر در مصر دموکراسی نبود که شما نمیتوانستید تظاهرات کنید!!"

اجساد کشته شدگان گفته میشود که از ترس شورشهای بیشتر هنوز در سردخانه ها نگهداری میشود، اراذل و اوباش حسنی مبارک در خیابانها مشغول قداره بندی هستند حال اگر در جیب یکی از تظاهرکنندگان مخالف رژیم مبارک یک چاقوی میوه خوری پیدا میشود، یا یکی از مزدوران حسنی مبارک توسط نیروهای مخالف کشته میشود امروز هم دل اوبامای "دعا خوان" به درد می امد و هم دهها نفر را به دلیل ارتکاب به قتل "آن یک نفر" نیروهای سرکوبگر حسنی مبارک میگرفتند و شکنجه میکردند و در زندانها به قتل میرسانند! این است "توسعه دموکراسی امریکائی" که هیچ سلاحی را در دست مخالفشان بر نمی تابد مگر سلاح های خودش برای کشتار مخالفانش توسط مزدوران رنگارنگ پرودموکراسی "غربی"!

اعلام ورشکستگی چهار بانک دیگر امریکائی نشان از وخیم تر شدن اوضاع اقتصادی امریکا دارد که رو به ورشکستگی ست، و امپریالیسم خون آشام امریکا بیش از هر زمان دیگری به گسترده تر کردن سلطه غارتگری و درندگی خود نیاز دارد، از سوی دیگر میلیونها انسان کارگر هر روز بیشتر عرصه های اقتصادی زندگی شان تنگ تر میشود به طوری هر روز به تعداد انسانهایی که به راستی برای نان شب خود و فرزندانشان محتاج میشوند افزوده میگردد و این در حالی ست که انسان های غارتگر نمیدانند با ثروت های نجومی خود که از مکیدن شیرۀ جان کارگران و محرومان انبوه ساخته اند چه کثافت دیگری به لوکس گرایی خود اضافه کنند!

امریکا - توسط آژانس های آدم کشی سی آی ای و همکاران آن "خانه دموکراسی امریکا" و ان جی او ها در مصر در حال برنامه ریزی و نظارت بر خشونت ها و آدم کشی های قداره بندان حسنی مبارک و نیز غیر رادیکال کردن مبارزات در جهت منافع امریکا میباشد- در حال "وقت خریدن" است چرا که کارگران و بیکاران و محرومان مصر با خشم و کینه ای عمیق از نابرابری و ستم طبقاتی که بر آنها روا داشته اند انقلاب را فریاد میکشند و نه "رفرم در رژیم فعلی"! شعار دستگیری مبارک نیز در لابلای شعارهای رادیکال به چشم میخورد. آنچه کارگران و محرومان و سایر اقشار تحت ستم رژیم مبارک باید هوشیارانه به آن توجه داشته باشند این است که سرکوبگران "اطلاعاتی و امنیتی" رژیم مصر نباید به راحتی مانند شاه جلال و ثابتی آدم کش رئیس ساواک و سایر شکنجه گران از کشور فرار کنند و در دامان اربابانشان به زندگی های لوکس انگلی خود ادامه دهند.

آمریکا سالانه ۱.۳ بلیون دلار به مصر در جهت بودجه نظامی آن کمک میکند، علی الطیب ۲۶ ساله به خبرنگار ای بی سی میگوید: "طریقی که من مشاهده میکنم، امریکا از دیکتاتورها حمایت میکند."

شکی نیست که شکم های گرسنه ای که شش سال است مبارزه طبقاتی خود را در مصر آغاز نموده اند نه "دین و ایمان" می شناسند و نه با تنفر از "ریاضت های اقتصادی" که سالیان سال است بر آنان توسط رژیم های مزدور

امپریالیستها با زور و ظلم و بی عدالتی تحمیل شده حاضر میشوند به خانه های سرد و سفره های تهی شان برگردند! همانطور که روی یکی از پلاکادرها نوشته شده بود آنها " مُردن برای بعضی چیزها بهتر است از زنده بودن برای هیچ!"

سوم فبروری ۲۰۱۱ / چهاردهم دلو [بهمن] ۱۳۸۹

*لینک گزارش نادردها

[/http://rt.com/news/egypt-million-march-kevorkova](http://rt.com/news/egypt-million-march-kevorkova)